

V chovatelství vládne takřka ve všech odvětvích naprostá anarchie, množí se všechno se vším a spouště lidí jde jenom o peníze za štěňata, takže vítězí kvantita na úkor kvality. Shání-li člověk psa s dobrou povahou, pak aby projezdil lán světa, a stejně nemá nikde jistotu, že bude pes zdravý a dožije se vysokého věku.

Jak už jsem psal v prvním díle své knihy, o Backa jsem přišel velice brzy a ne zrovna hezky. Všechno má ale své důvody a nic není náhoda. Tehdy jsem nebyl v oboru kynologie na takové výši, abych byl hoden tak kvalitního psa, jakým byl právě Back. Jsem si jist, že kdybych měl Backa do konce jeho života, byl by ze dnešního zarytý „cvičákovec“, který by jen honil tituly, diplomy a poháry si zarovnával sklep. Nedostalo by mne to však mezi jiné psy, takže bych nepoznal široké spektrum jejich povah a určitě bych neměl důvod zkoumat jejich chování, kdyby mi tento pes v podstatě všechno naservíroval na stříbrném podnose, a jen těžko bych se dostal mezi vlky.

Od chvíle, kdy jsem přišel o Backa, už jsem štěně nechtěl a raději jsem sháněl starší psy s nejrůznějšími povahami a různou měrou vycvakané, pokud vůbec vycvakaní byli. S těmi vycvakanými byla docela nuda. Rychle se všemu naučili, ale stejně z nich nebyl ani Dan, ani Back. Byl jsem zamlada hodně krátkozraký, až sobecký. Každého nového psa jsem vycvičil a zase prodal nebo jsem ho někomu daroval na zahradu jako hlídače, pokud prodat nešel. Prostě jsem býval běžný cvičácký kšeftař se psy. Vydělalo to peníze na další a další psy, až jsem jich zvládl uživit i více naráz, což v té době nebylo běžné. Mělo to výhodu v tom, že pokud někomu utekl pes, přivedli ho právě k lidem, jako jsem byl já, aby se o něho postarali. Tehdy útulky neexistovaly, takže mé kšeftování se psy přinášelo své výhody. Jakmile někdo esenbákům zavolal, že někde po ulici pobíhá velký pes bez obojku, přijeli tam, zajeli za

PSI

někým z nás, zda ho nechceme, nebo ho jednoduše z ulice odstranili tak, že ho vzali někam stranou od lidí a zastřelili. Taková byla dříve doba. Lidé se velkých psů běžajících bezprizorně po ulici báli, útulky nebyly a každý si velkého psa hned tak nevzal. Buď už měl svého, nebo nechtěl živit takové tele, co hodně sežere.

Mezi nimi se občas objevili psi, kteří mne zaujali svou šikovností a často i oddaností, mnohému mne naučili, přesto jsem je stejně nakonec prodal, aby bylo za co živit ostatní psy a sehnat dalšího na prodej. Jednak to způsobila ztráta předchozích psů, které jsem považoval za ty nejlepší na světě, jednak to, že jsem po rozvodu s bývalou ženou bydlet věčně po nějakých podnájmech, kde jsem nemohl mít psů tolik, kolik bych chtěl. Proto musel pořád nějaký z nich pryč. Je pravda, že jsem si některé psy nechával déle než ostatní, jezdil s nimi do přírody, na čundry a celkově se jim víc věnoval. Jenže pak mi přivedli zase nového psa, pak dalšího a já se musel opět některých zbavit, abych měl místo na další. Snažil jsem se psy na sebe příliš nevázat, jen je vyvcvičit a zase poslat dál. Přestože jsem byl pouhý kšeftař se psy, měl jsem často vůči těm, kteří se na mne trochu více navázali, jistý pocit viny, když ode mne odcházeli. To mne časem naučilo hledat jim ne lečjaké, ale skutečně hodné lidi, u kterých by se měli lépe, než se měli u mne, jelikož já jsem musel rozdělovat svou přízeň i mezi ostatní. Tohle byla pro mne velká škola, naučila mne systému, který dodnes při umisťování psů do nových domovů používám. Jak se říká, všechno zlé je pro něco dobré. Prošla mi tehdy rukama obrovská spousta psů. Mnohým jsem jen změnil podmínky z úvazu u boudy na řetězu na volný pohyb po zahradě u někoho jiného a dalším třeba zachránil život před hanebnou smrtí. Vždycky jsem však byl nesmírně rád, když se nějakému tulákovi našel jeho původní majitel, kterého za mnou poslali jako

za známou firmou přes velké psy. Vzpomínám si třeba na jeden kuriózní případ, kdy mi volali policisté, že po hlavní třídě pobíhá statný německý ovčák a je dost nepříjemný na lidi ve svém okolí. Bylo to kousek od nás, tak pro něho stačilo dojít pěšky. Vzal jsem si tedy svou běžnou výbavu, do kapsy dvě vodítka a přibalil kousek dobré nálady, protože odchyt velikých psů mne opravdu bavil. Pes se tvářil neutrálně, ale bylo na něm vidět, že kdybych ho naštvál a on chtěl, uměl by mne srovnat se zemí jedním skokem. Nehádal jsem se s ním, zavelel klasický povel „K noze!“ a on se zařadil. Bylo mi jasné, že je cvičený, tak jsme šli společně bez problémů až k nám do psince. Dal jsem ho rovnou do kotce a věnoval se ostatním psům. Večer jsem šel krmit jako vždycky. Toho ovčáka jsem také vytáhl ven na venčení, a když jsem ho dával zpátky do kotce, otočil se proti mně, vyhrožoval, že do kotce nepůjde, a snažil se mne tlačit před sebou. To mě pěkně naštválo, tak jsem na něho zle vycenil zuby, což jsem také odkoukal od vlků, a on jako opařený v momentě zkrotl, po povelu se zařadil zase vedle nohy a pak mne velice ochotně doprovodil až do kotce, kde dostal krmení, a já ho poté zavřel. Druhý den dopoledne mi volali policisté, že se jim ozval majitel psa. Řekl jsem jim, ať ho tedy za mnou pošlou, a on dorazil. Byl to jeden celník, který si svého služebního psa vzal domů, ten mu stoupl na kliku u dveří a šel se projít. Měl smůlu, že si na procházku vybral hlavní třídu, kde zrovna projížděli strážci zákona, a jelikož pes neměl obojek a čtečky čipů byly tehdy v rovině sci-fi, hned volali mě. Ten celník naprosto žasl, že jsem celý, pes se ke mně chová naprosto kamarádsky, jako by mne znal odjakživa, přestože dosud každého člověka prý pořádně dotrhal. No, neřekl jsem mu, jak jsem psa přesvědčil, aby se po dobu pobytu u mne stal raději mým kámošem, než se mnou bojoval. Jen jsem ho ujistil, že moje metody nejsou postavené na zbití psa do podřízenosti, což by nejen na

PSI

psovi bylo vidět, ale také by mi v přítomnosti vlastního pána pořádně natrhl pozadí. Oba jsme se shodli, že právě to by nevyhnutelně následovalo. Mnozí takovíto psi se u mne stali známou firmou. Kdykoli některý z nich z domova opět utekl, došel si pán rovnou ke mně, protože věděl, že u nás se jeho psovi líbí. Měl možnost pořádně se vylítat s ostatními psy a nikdo po něm tak moc nechtěl. Prostě taková rekreace. Bylo několik psů, kterým jsem občas dělal jen vrátného, když stáli u našich vrátek a čekali, až je pustím dovnitř. Většinou už přišli s obojky, na nichž měli číslo na svého majitele. Majitelé mě někdy jen požádali, ať nechám psa pořádně vylítat, že si ho večer před krmením vyzvednou. Zjistili, že od nás pes přijde veselý, odpočínutý od všedního života, a hlavně bude zase pár dní utahaný, tudíž nebude vyvádět hlouposti z nudy.

Jen si tu hlavu polož, Bájo.

